

Мізинчик

Леонід Куліш-Зіньків

Були собі на руці п'ять пальців-братиків. Жили дружно, завжди один одному допомагали. І все в них виходило, найважчу роботу зробити могли. Тільки одного разу найменший пальчик Мізинчик капризितись почав.

— Хай решта пальчиків працюють, — подумав сам собі. — Я найменший, найслабший, ще встигну напрацюватись. Так сказав і більше не захотів своїм братикам допомагати. Спочатку ті умовляли його, соромили, ледарем називали. Мізинчик нікого і нічого не хотів слухати.

— Що ж, — вирішили решта братиків, — нехай буде по-твоєму. Живи сам. Побачимо, що з того вийде.

Незручно було для чотирьох братиків різну роботу виконувати. Проте потроху вони звикли. Згодом почали помічати, що і без Мізинчика можуть обійтись. А що Мізинчик? Захотів він одного разу яблуко з яблуні зірвати — не вийшло. Став братиків просити.

— Е, ні, — відповіли ті. — Ми всі гуртом працюємо, а ти роби тепер, що хочеш сам. Віднині Мізинчик не міг м'ячиком побавитись, двері відчинити. Не міг нічого.

Якось припав він до долоні й почав гірко плакати. Тільки ніхто не звертав на нього уваги. Добре виплакавшись, Мізинчик сказав своїм братикам знайомі діткам слова: "Вибачте мені. Я більше не буду".

Після цих слів весело і радісно стало Мізинчику. Недаром кажуть люди, що разом і робота робиться, і серце радіє.